

NÜKLEER SAVAŞIN SINIRI OLUR MU?

Zürih'te düzenlenen "Türk ve Kürt Halklarıyla Dayanışma Haftası" toplantısında yapılan konuşmadan, 3 Temmuz 1982.

Geçen yıl sonbaharda Avrupa'nın büyük merkezlerinde ve irili ufaklı daha birçok kentinde yüzbinleri aşan sayıda dev barış gösterileri yapılır, kitleler nükleer silahlanma yarışına, Avrupa'ya orta menzilli yeni Amerikan füzeleri yerleştirilmesine karşı çıkarken, bu gösterilere kafası kızan Reagan, Avrupa'da sınırlı bir nükleer savaş mümkündür, demecini patlattı. Söyledikleri üstü kapalı değil, açıktı: Avrupa'daki orta menzilli füzelerimle Sovyetler Birliği'ne savaş açabilirim; Amerika'ya hiç zarar gelmez, Avrupa sınırlı nükleer savaş cehenneminde kavrulur.

Kaldı ki, Amerikalıların iddia ettiği gibi sınırlı, bölgesel nükleer savaşlar mümkün olsa bile, bu savaşlar o bölgelerdeki milyonlarca insan için ölümlerden ölüm seçme, ya aniden ölme, ya da günlerce, aylarca tarifsiz acılar çeke çeke ölme demek olacaktır. O bölgenin baştan başa yıkımı, insan barınamaz hale gelmesi demek olacaktır. Başkan Reagan'ın ve uzmanlarının sanki önemsiz, hafif bir savaşmış gibi sözettikleri, milyonlarca insana reva gördükleri bu "sınırlı" savaş türü böylesine korkunç, düşünülmesi bile insanlık dışı bir savaştır.

Bu tür "sınırlı nükleer savaş" tasarıları tüm Avrupa ülkeleri yanı sıra Türkiye için de özellikle önem taşımaktadır; çünkü başkan Reagan ve akıl hocaları "sınırlı nükleer savaş"ı iki bölgeye ilişkin olarak düşünmekte ve hazırlıklarını yapmaktadırlar. Birincisi, daha önce de belirttiğim gibi, Avrupa'dan Sovyetler Birliği'ne ve diğer sosyalist ülkelere saldırmaktır ve böylece Avrupa'yı baştanbaşa ateşe vermektir. "Sınırlı bir savaş"ın başlatılması açısından öne çıkmış bulunan ikinci bölge, Yakın ve Orta Doğu'dur. Komşu Lübnan'da olup bitenler sadece İsrail'in kendi marifeti değildir. Amerika yıllardan ve yıllardan beri en büyük dış yardımı İsrail'e yapmış, onu geliştirilmiş modern silahlarla, askeri araçlarla donatmış, politik olarak da İsrail'i her zaman desteklemiştir.[...]

Şimdi Amerika, bölgeye süratle müdahale edebilmek amacıyla iki yıldır hazırladığı özel "çevik müdahale gücü" için Türkiye'den, kendi deyimiyle, "kolaylıklar" göstermesini istemekte, askeri cunta da bu istekleri kabul etmektedir. Amerika ile Türkiye arasında yeni bir "mutabakat muhtırası" (Memorandum of Understanding) imzalanmış, yüksek düzeyde bir askeri işbirliği komitesi kurulmuştur. Şimdi Van askeri havaalanının en ileri teknolojik Amerikan askeri uçaklarınca kullanılabilmesi için genişletilmesi ve yeni tesislerle donatılması inşaatına başlanmıştır. Diğer askeri havaalanları da programdadır. Doğu sınırındaki askeri birliklerin yeniden düzenlenmesi söz konusudur, Amerika gerekli gördüğünde bu noktadan Kuzey İran'a müdahale edebilmesi için. İki hafta önce, Lübnan'da İsrail'in saldırısı bütün

dehşetiyle devam ederken NATO Müttefik Kuvvetler Başkomutanı General Rogers Türkiye'ye gelerek en yüksek yetkililerle görüşmüş, "incelemelerde bulunma" ve doğudaki, yani Türkiye Kürdistanı'ndaki 3. Ordunun "ihtiyaçlarını" tesbit etmek üzere bu bölgeyi ziyaret etmiştir.

Yine hemen aynı günlerde 10 Haziran NATO doruk toplantısında başkan Reagan, Avrupa ülkeleri hükümet başkanlarına, NATO'nun sınırları dışında NATO üyesi ülkelerin çıkarlarını ilgilendiren sorunlar, olaylar doğabileceğini, bu gibi hallerde ABD'nin askeri müdahalede bulunabileceğini ve diğer NATO üyelerinin kendi istekleri ile bu müdahale hareketine katılabileceklerini kabul ettirmiş, bunu karara bağlatmıştır. Böylece Amerika'nın Yakın ve Orta Doğu'ya yönelik askeri müdahale tasarısı ve Türkiye'nin buna "kolaylık" göstermesi NATO açısından kitabına uydurulmuş resmiyet kazandırılmıştır. Ve de böylece Türkiye Orta Doğu'da Amerika'nın başlatacağı bir sınırlı savaşın başlatılma noktasına getirilmiştir.

"Barış, Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizme Adanmış 75 Yaş" Broşürü, Mayıs 1985